

П е р е ц ь

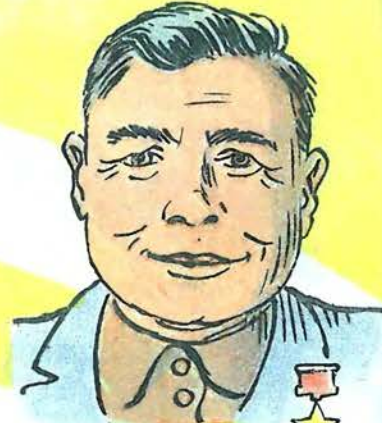

ОЛЕНА ХОБТА

ланкова колгоспу ім. Шевченка, Переяслав-Хмельницького району, Київської області,

Через Перця мікрофон
Шлю привіт вам, друзі.
Із гектара двадцять тонн
Візьму кукурудзи!

Я в роботі беруча —
Сило зашляю,
Що Озерного Марка
Я «переконую»!

ГРИГОРІЙ СТЕПАНОВ

бригадир колгоспу ім. Сталіна, Ружичинського району, Кам'янець-Подільської області.

В мене вдача вже така,
Знають добре люди:
Що Степанов Григор ка' —
Те й на ділі буде!

А кажу я: — Мусять дати
(і озни й пра)
І дедуть... по сорок п'ять
Центнерів з гектара!

ВАСИЛЬ ПАСЕЧНИК

бригадир колгоспу ім. Сталіна, Олександрівського району, Ворошиловградської області.

Стільки дасть мені кожен гектар —
Сільки схочу! Бо я переможець,
Бо в труді я такий — як шахтар,
Мій земляк Герасим Запорожець!

ФЕДІР ІВАНИШКІЙ

голова колгоспу «Праця», Шаргородського району,
Вінницької області.

За жгучо-жого — славою вкрити
Наша артиль!
— Це вищий врожай зростити!
Така в нас ціль!
Щоб знов буда славою вкрити
Артиль!

ВІРА ГРИГОРОВА

ланкова колгоспу ім. В. Берези, Куп'янського району, Харківської області.

— Обжену! — сказав Степанов,
Я одяглю, що — ні
у роботі, у амарамі!
Бути першою мені!

ПІСЛЯСЛОВО

Увага!
Хто слухає цю переключку —
Візьміть у Героїв їх вдачу, їх завчку!

...З приємністю відповідь їхню приймаю.
В ній чується велич нового врожаю.
В ній сила і розмах — могутні, чудові.
Воли як до бою —
До праці готові!

...Весна!
Оживають і гори і доли,
Ми дружно виходим на полюшко-поле!
Давайте ж в Героїв щоденно учатись,
Як слід за врожай
По-геройському битись,
Щоб буйно родили нам
Жито й пшениця,
Буряк, кукурудза
І всяка пашниці!

ДАВИД БОЙКО

голова колгоспу ім. Леніна, Чемеровецького району, Кам'янець-Подільської області.

Буде вищий у нас урожай,
Виде зіймем здобуту славу,
Щоб на весь на радянський наш край
Знов прославить колгоспну Летаву.
Недарма ж в хліборобів моїх —
Десять Зірок сія золотих!

Мал. В. Гливенка

Дніпропетровські пороги

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

На Дніпропетровському автобуді є магазин коопторгу. Під час переобліку в завмага Корольова виявили нестачу краму на 26 тисяч карбованців. Шкода Корольова — працював, працював, догоджав начальству, і раптом такі неприємності. Дозволили Корольову покрити розтрату готівкою. Тобто, покрили розтратника. Комісія запропонувала закрити магазин і поставити сторожа.

Погода була погана. Дощ. Холод. Щоб сторож-дідусь не простудився, примостили його в магазині, а потім і магазин, і сторожа опломбували.

Сторож добросовісно просидів одну добу. Ніхто не прийшов його змінити. Дідусь виявився диваком — йому чомусь захотілося їсти. А їсти нічого. Їсти державні продукти він не наважувався. На другу добу, після глибокої внутрішньої боротьби, дідусь вчинив злочин — він почав їсти кооперативну тюльку.

На четверту добу не витримав старичок. Спробуйте наїстись тюльки і просидіти чотири доби без води!

Він вибив віконце і жалісним голосом почав благодати прохожих, щоб повідомили в обласну контору коопторгу:

— Скажіть, що в магазині живу людину опломбували.

Примчала комісія, а зняти пломбу без розтратника не наважились. Ще одну добу годували сторожа через розбите віконце. Нарешті, появився щасливий розтратник (він уже встиг покрити розтрату готівкою) і тоді зняли пломбу і зайшли в магазин. Сторож впав на коліна перед комісією. Відний дідусь почав каятись, що з'їв тюльку, просив пощадити його і не судити. Комісія зразу вдарила по дідусеві увагою і турботою. Його підняли з підлоги, пообіцяли списати тюльку за рахунок усущки й утруски, а щоб мовчав і нікому не скаржився, заплатили йому за кожну просиджену під пломбою добу по 100 карбованців.

Цей випадок примусив нас приглянутись уважніше, а як же взагалі в Дніпропетровську піклуються про живу людину.

СТРИБУНЦІ

У Дніпропетровську ще не звикли до торгівлі по-новому. Замість «продають» тут говорять «викидають». Наприклад: «Вчора в «Гастрономі» викинули цукор, а сьогодні викинуть масло». Вивчивши місцевий жаргон, ідемо до півторакілометрового моста через Дніпро, що з'єднує Амур-Нижньодніпровський район з містом. В голові моста — величезний натовп. Запитуюмо:

— Що викидають?

Відповідають: «Пасажирів викидають з автомашин».

Виявляється, облтранс має вантажно-пасажиірські таксі, які перевозять громадян з правого берега Дніпра на лівий. На лінії дві машини. Починають вони рейси о 9-й годині ранку, коли вже всі робітники й службовці пройшли на роботу пішки, а закінчують о 6-й годині вечора, коли робітники й службовці лише збираються йти додому. Дві машини перевозять за день не більше 500 пасажирів, а десятки тисяч людей ходять пішки або перетворюються, як тут кажуть, на «стрибунців». Бути «стрибунцем» — це значить уміти на повному ходу стрибати на попутні автомашини. Оцих пасажирів не рідко і викидають шофери з автомашин.

Мені довелося спостерігати, як один солідний громадянин в пенсне і з портфелем, не зважаючи на сивину, із жвавістю чемпіона-спринтера помчав за автомашинною, вчепився рукою за борт, вкинув портфель у кузов і шойно закинув ногу, як шофер прибавив газу, і громадянин залишився на правому березі Дніпра, а портфель поїхав на лівий.

Не рідко буває ще й так. Стрибає пасажир в кузов автомашини, а потрапляє в хірургічний відділ лікарні. Але це нікого не турбує. Ні керівників міста, ні міліцію, ні керівників підприємств.

ХОДИКИ

Ніде так багато не ходять, як у Дніпропетровську. Десятки тисяч робітників і службовців живуть у приміських селищах. На заводі

ім. Петровського біля тисячі робітників основних цехів живуть у селках Обухівка, Березанівка і Кам'янка, за 30—35 кілометрів від підприємства. Завод виділив для перевезення робітників 17 нових ЗІС'ів. Але, як правляло, шофери підвозять робітників лише до кінця шосейної дороги — це кілометрів за десять від заводу. Далі доводиться йти пішки.

Ні директор заводу тов. Коробов, ні голова завкому т. Панченко не можуть навести порядок в безрейковому цеху.

— От і виходить, що ми перетворились на ходиків, — говорять металурги. — Тільки ходяки ходять цілу добу, а ми трохи менше.

33 НЕЩАСТЯ

Довжина діючої дніпропетровської трамвайної лінії — 66 кілометрів. Але це, якщо не всі 66, то в усякому випадку 33 нещастя.

Про дніпропетровський трамвай пасажири створили багато гумористичних пісень. Багато про нього пишуть. Написаний вже цілий том рішень міських і обласних організацій.

За планом щоденно має виходити на лінію 65 вагонів. Фактично виходить менше 50. Частина з них зразу ж повертається в парк. А частина сходить з рейок. За минулий рік зареєстровано 311 випадків сходу трамваїв з рейок і біля 5 тисяч повернень вагонів в парк через несправність. Не зійде з рейок, так зіпсується!

Основна маса робітників не може користуватись з послуг трамваю. Головний маршрут — «3-я марка», що з'єднує околиці і робітничі селища з усіма заводами, — зруйований. Полотно є, невістачає частини рейок і стовпів, а головне — невістачає бажання відбудувати цей важливий маршрут. Що таке народна будова — в Дніпропетровську не знають.

Зовнішній вигляд трамвайних вагонів характеризує внутрішній стан роботи в трамвайному парку. Вони обдерті, пом'яті, забруднені. Вікна забиті фанерою.

Управління трамваєм (керуючий т. Олійник) погрузло в боргах. Іноді нізащо придбати кілька ганчірок, щоб витерти пилюку в вагонах. Дуже часто вечорами трамваї зовсім не виходять на лінію. Нема електричних лампочок.

ПАСАЖИРИ НАВАЛОМ

На ящиках з більш-менш тендітним вантажем завжди пишуть: «Обережно!», «Не кантувати!», «Низ», «Верх», «Не перевертати». З пасажирами на Дніпропетровському залізничному вузлі поводяться простіше. Що тут твориться, — того ні в казці не розказати, ні пером описати.

Лише за другу декаду грудня на Дніпропетровському відділку залізниці (начальник т. Чеклашкін) заїзнилися в дорозі 32 пасажирських і 41 приміський поїзди. Нещодавно машиніст Сухорукич вів приміський поїзд № 119 з рекордною швидкістю. 18 кілометрів він пройшов за 5 з половиною годин. З його вини робітники не заїзнилися на роботу лише тому, що їхали додому.

Приміські поїзди не мають постійного місця стоянки. Пасажирам доводиться довго бігати в темряві, щоб знайти потрібний поїзд. А буває і так. Відбулася посадка. Люди вже почали дрімати, як раптом провідники оголошують, що маршрут відмінено, і поїзд іде в іншому напрямку. Коли втомлений робітник заснув і не почув оголошення провідника, — він має шанс прокиннутися за 100 кілометрів від дому.

Вагони не освітлені. Пасажири висять на приступках. Хулгани вихоплюють у «висунів» сумочки, зривають з них шапки.

Чи не пора зірвати з декого червону шапку за таку турботу про робітників?

ПРО ПОРОГИ

Починаючи наші нотатки, ми збирались написати про пороги. Не про Дніпровські, а про Дніпропетровські пороги, що їх марно оббивають виборці, вимагаючи у своїх депутатів навести порядок у місті.

Про благоустрій Дніпропетровська можна судити з такого прикрого випадку. Нещодавно заступник голови виконкому міськради тов. Маяков, ідучи ввечері по тротуару, впав у відкритий люк каналізації. Голова міськради Микола Йосипович Гавриленко ледве не втратив свого бойового помічника. До речі, про т. Гавриленка. Є в нього один дефект: дуже коротка пам'ять. Він забув, що обіцяв своїм виборцям в найкоротший строк налагодити трамвайний рух у місті. Він забув про благоустрій міста. Він забув про насущні потреби 150 тисяч трудящих. Зате жителі Дніпропетровська не забули свого голову. На кожному кроці вони згадують його «не злим, тихим словом».

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент
ПЕРЦА.

Ілюстрації Бе.Ша.

Англійське радіо збагатило свої програми новим оригінальним змістом: щовечора виступає якийсь видатний дезертир, бандит або спекулянт, який читає реферат з найактуальніших проблем своєї «спеціальності». розкриваючи її теоретичні основи, практичні прийоми і т. ін.
Радіослухачі, захоплюючись, навчаються цих корисних наук. («Недільні новини» № 41, 1947 р. Чехословацька).

Диктор.— Увага! Говорить Лондон! Радіостанція Ба-Ба-Сі! Перед мікрофоном виступає знаменитий доктор англійських громадсько-політичних наук, професор сер Джек Потрошитель женщин! Леді і джентльмени, увага! Професор сер Джек Потрошитель женщин прочитає наукову лекцію на тему: «Потрошіння женщин в Англії, як засіб приєднання осіб прекрасної статі до громадського життя». Біля мікрофона професор сер Джек Потрошитель женщин!

Джек Потрошитель женщин. — Леді і джентльмени! Ех, дружочки ви мої! Як садонеш ножкою леді просто в серце! І не пікне! І не ойкне! Але я захопився! Давайте спокійніше і за певною системою... Лондонська вулиця. Вечір. Ви стоїте чи в Гайд-парку, чи в Ріджентс-парку, чи на Пікаділлі... Іде чудесна меледі... Вона йде повагом, не поспішаючи, глибоко вдихаючи чудесне лондонське повітря, пишаючись із тисячолітньої глибокої культури найдемократичнішої могутньої Великобританії. У неї чудесне золоте волосся! А стан, а походка! А діаманти в сережках! А кольє! Ех, браточки ж ви мої! Хіба ж можна витримати?! Ви підсакаєте та її за коси! Та її кляпа в зуби! А зуби, як перли! Та прямицько в серце! А потім за сережки, за кольє, за перстені, за діаманти! Пробачте, я знову захопився... Ножем можна бити, дорогі леді і джентльмени, не тільки спереду, а можна й ззаду. В такому випадку треба бити під ліву лопатку ножем або кинджалом. Кляп у зуби не обов'язковий. — можна лівою рукою захопити за рота, а правою бити ножем. Важливо от що: робити це все треба блискавично, щоб шухеру не було.

А яке охоплює вас блаженство, коли ви підстерігаєте свою жертву біля Вестмінстерського аббатства. Ви потрошите чудесну леді, а вас обгортають тіні великих Теккеря, Генделя, Шекспіра, Діккенса! Прразі! — і вата!

Ех, йолки-палки, леді і джентльмени! Пробачте, не витримую я, захоплююсь! Не погано чекати жертву й у Парламентському сквері... Особливо, коли в палаті громад ідуть дебати про зовнішню політику англійського уряду... На підставі довголітнього свого досвіду, леді і джентльмени, я прийшов до певних висновків.

Коли в Англії консервативний уряд, тоді можна бити просто в лоб! Без ніяких фіглярмиглів. Просто собі підходить, за горло, в серце, потім у живіт, — і блин!

А от коли править королівством лейбористська партія, — тут уже тактика повинна бути інша: треба озиратися, плутати й заплутувати свої сліди, намагатися заманити свою леді в куці, підходити навіть до неї, розшаркуватись, говорити їй компліменти, а потім, коли вона вам уже повірила, що ви людина порядна, — вдарити її обов'язково ззаду під ліву лопатку. І в цей час проказати:

— Пардон, міледі! Пробачте, що я вас випотрошив!

На цьому, дорогі леді і джентльмени, я свою лекцію кінчаю!

Диктор. — Ми передавали лекцію професора сера Джека Потрошителя женщин! Читав автор! Леді і джентльмени, про наслідки лекції просимо повідомити нас на таку адресу: Лондон, радіостанція Ба-Ба-Сі! Слухайте музичку Генделя.

З англійської переклав
Остап ВИШНЯ.

— Як приємно дивитись, коли продавець і покупець взаємно ввічливі.
— Так покупець — дружина того продавця.

З оригіналом згідно

«Дана ця тов. Матвієнку Миколі Микитовичу в тім, що він дійсно працює в Центральних Електромеханічних Майстернях тресту «Макеєввугілля» якому надається декретна відпустка...»

Директор ЦЕММ: Чукпін.
Секретар: Дідушенко.

Перець відкриває постійно-діючу виставку ширнетреба.
Програма виставки: показ браку й бракоробів.
Мета і завдання виставки: покінчити з браком і на цьому закрити виставку.

Тендітний термос

На цьому термосі фабрична марка Київського скляно-термосного заводу.

Короткий опис термоса: тендітний, успішно лопається, як від холодної, так і від гарячої води.

На малюнок нашого художника лица директора заводу т. Мейльмана не видно. Але досить одного погляду на продукцію заводу, як лице його керівника постане перед споживачами у всій своїй непривабливій красі.

Синтетичний препарат

Ось лице Федора Юхимовича Набойченка, директора Дзержинського райпромкомбінату м. Харкова.

А от і виворіт його діяльності: Федір Юхимович наводниче крамниці й установи м. Харкова «клеєм-сандитиконом».

Під скромною назвою «клей» криється універсальний синтетичний препарат для знищення клопів, бліх, пацюків і мишей.

Сам «клей», як клей, можна і не вживати — він нічого не клеїть, хоч і коштує 7 карбованців (0,5 літра).

Ексцентричний костюм

Чоловічий костюм 1 сорту. Одна штанина синя, друга коричнева. Костюм придатний хіба тільки для бал-маскараду або для артиста-ексцентрика. На костюмі — фабрична марка Київської швейної фабрики № 1.

Від Перця. Елегантний костюм, у якому зарисований директор фабрики т. Лубоцький, пошито в першокласному ательє мод. Фабричної марки Київської швейної фабрики № 1 — не має.

ЗАВ. ШАХТОЮ. — Всі вимагають: підіймай свій авторитет, а конкретно ніхто не скаже, як його підняти.
ВРУБМАШИНІСТ. — Частіше в шахту спускайтеся!

ПРОФАН І ОКЕАН

Моряцьких справ не спец, вірніш — Профан,
Уперше з берега побачив Океан —
В ясний чудовий день, невітряню погоду —
Й здивовано сказав, вдивляючись у воду:
— Ну, хто брехав, що кораблі
Ламає ця вода? Та ні! І взагалі
Все вигадки... та ж тут прекрасно!

Де хвиля грізна і страшна,
Що нищить все вона?
Мене лякали й край, — це ясно!

І стрімголов він до човна побіг
(Ніхто й спляти його тоді не встиг),
Сів і у плавання подався.
Та раptom вітерець по хвилях перебіг,
І Океан захвилювався.

Коли ж настала ніч, — це вітер напoліг
І розлютились шалено води,
Що вже човен — у цю страшну негодy?
Великі океанські кораблі
Мов тріску кидало в імлі
І хвилі їх об скелі розбивали.
Тієї ночі всіх навряд чи врятували.

Профана ж, бач, прибило до землі,
Води, щоправда, він доволі накоптався,
Та буз радесенький, що хоч живий зостався.

Що ж, може був урок Профану до пуття
На все його життя?

Ні, де там! Знову й знов до всього він береться
І тиче носа скрізь... Ось про Вогонь
Казна-чого наговорив — либонь
Ускочять в нього він і добре опечеться.

Мені здається,
Буває так, коли якийсь Профан
Чужий роман
Критикувати пнеться.

Переклав Д. БОБИР.

ШАЛАНДИ, ПОВНІІ КЕФАЛІ...

...Одеса, Вулиця Чичеріна. Будівельний май-данчик аварійного будинку № 60. На бочці від цементу сидить Іван Никифорович Стройченко. Він лагає рвани рибальські сіті і від душі співає:

Шаланды, полные кефали,

В Одессу Волков привози-и-и-ли.

— Здрастуйте! А хто він, цей Волков? — питаємо.

— Наш керуючий Одеським трестом «Міськжитлокомунбуд»! — киянув Стройченко і підхопив дальші два рядки пісні:

...И все кефали вопрошали,

А как же он руководил?

— Хто «он»?

— Та Волков же!..

— А ви, здається, тут прораб. Так?

Іван Никифорович Стройченко усміхнувся:
— По должности, — каже, — прораб, а по суті я «прориб». Про... рибку доводиться більше дбати...

І почалася сумна повість про веселі діла в одеському будівельному тресті.

Недавно були збори будівельників. Чули б ви, як запально говорив керуючий! Робота передбачається гаряча. Та й не жарт — 62 об'єкти! В основному це аварійні будинки, які треба негайно ремонтувати.

— Буде ліс, цемент, алебастр, толь! Все буде! — запевняв Волков.

З досвіду минулого року робітники знають, що воно значить оте «буде». Тоді Волков теж часто вигукував це підбадьорююче словечко і, щоб дарма не сидіти, — організував рибаль-

ське господарство тресту. Воно й зрозуміло. Рибку ж ловити кудя легше, ніж ремонтувати будинки.

Було споряджено цілу флотилію. Посадили рибалок на шаланди — і гайда в море за кефаллю! Ловилась рибка вдень і вночі, велика і маленька. (Будівельникам, правда, не попадало ні тієї, ні іншої!).

До душі прийшлося рибальське заняття керуючому трестом. І щоб конкретизувати своє керівництво, він змайстрував собі власну шаланду. Всю весну і літо командував трестом не з берега, а в морі на хвилях. Коштувала ця Волкова затія всього-навсього... 50 тисяч карбованців.

Ми спробували уточнити шлях розповідь «пророба» Стройченка.

— Невжеж, — питаємо, — трест те й робив, що тільки рибку ловив?

— Що ви? Як це одну рибку? Ми й ремонтували. Наприклад, по вулиці Бабеля, № 6 відремонтували будинок швидкісними методами. Та ще як! Під бронзу, трафаретиком, знаєте, кожну кімнату розмалювали. На во!..

І живуть (на во!) в цьому будинку: Сергій Іванович Волков, бухгалтер тресту тов. Купрієнко, секретар паргоспартиту тов. Довгих. Не будинок, а красуня! Не дарма ж 100 тисяч карбованців на його трафарети лягнуло.

З таким же шиком була відремонтована квартира колишнього заступника голови міської Ради тов. Сидоренка, секретаря міськ-ради тов. Покотилова. «Обронзили» квартиру і техсекретаря міськ-ради тов. Неусікіної.

Ще 200 тисяч лягнуло! Отак і ремонтували.

...Повернувшись з відпустки зі свіжими силами, керуючий одеським будівельним трестом, зустрічає весну 1948 року в повній готовності... до рибного лову. З 100 тисяч карбованців, відпущених міськрадою на ремонт житлових будинків, — 35 тисяч уже спустено на берег Чорного моря для спорудження моторного бота. Досить, мовляв, під парусами та на веслах за кефаллю ганятися. Не в такий вік живемо!

Зараз у тресті, як і на будівельних дільницях, повна тиша. Часто, правда, її порушує зловісне поскрипування аварійних будинків.

Зате велике поживалення у риболовецькому господарстві. Іде підготовка до сезону! Скоро знову трестівська флотилія вирушить у море під мотоботним керівництвом пристрасного рибалки Сергія Івановича.

Відповідно до цього перероблено, кажуть, і текст пісні. Вона звучатиме тепер так:

Шаланды, полные кефали,
Ведем мы по морю. А вот —
Товарищ Волков на причале
Готовит в рейсы мотобот...

Слухає цю пісню Чорне море і хвилюється бурхливо, гнівно.

Хороше було б, якби так бурхливо розгнівалися і керівники міста Одеси на запеклого рибалку з тресту «Міськжитлокомунбуд». Але поки що вони тільки милуються цією піснею про трестівські шаланди, повні кефалі.

Е. МИХАЙЛОВ,
Г. ІВАНОВ.

— Розкажу вам, дітки, як я всі книжкові крамниці обійшла й ніде казок не знайшла.
— Так то, бабусю, правда, а ви нам казку розкажіть.

ВІН, ВОНА і ВНО

(Драма в багатьох діях, з початком, але без кінця).

ДІЙОВІ ОСОБИ:

ВІН — К. М. Протасов — шкільний інспектор.

ВОНА — Н. А. Шабельник — його дружина, вчителька Вербівської неповної середньої школи, Юр'ївського району на Дніпропетровщині.

ВНО — появиться згодом.

ДІЯ ПЕРША.

ВІН і **ВОНА** працюють. У них дитина. На них милуються: «Зразкова сім'я».

ДІЯ ДРУГА.

К. М. Протасова переводять на роботу до м. Красний Луч. Він

викликає до себе дружину з дитиною. Але...

ДІЯ ТРЕТЯ.

...Появляється на сцені **ВНО** — відділ народної освіти в особі А. М. Саврана. Він, тобто **ВНО**, не відмовляє вчительці в її заяві. А. М. Савран одразу ж пообіцяв... подумати.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА.

І думає. Сильно думає. Три місяці вже минає, а Савран думати ще не перестав.

ДІЯ П'ЯТА.

Савран все думає. Відриває його від цього втомливого заняття телефонний дзвінок з Красного Луча:

ВІН — Алло! Це товариш Савран? Дзвонить Протасов. Як справа з переводом моєї дружини. Ви їй обіцяли...

ВНО — У вашої дружини пре погана пам'ять.

ВІН — Хіба щось забула?

ВНО — Навпаки, все запам'ятала.

ВІН. — Ну, і як ви все-таки вирішили?

ВНО. — Я не приймаю необдуманих рішень. Подзвонить якимось пізніше. Я подумаю...

ДІЯ ШОСТА.

ВНО думає. **ВІН** і **ВОНА** гірко задумуються. **ВІН** дзвонить по телефону. **ВОНА** дзвонить по телефону. **ВНО** думає й «ув'язує питання».

ДІЯ СЬОМА.

ВІН і **ВОНА** пишуть заяви, а **ВНО** читає. І думає.

Невже **ВНО** так ні до чого і не додумається?!

Г. БЕЗБОРОДКО.

— Як! Двійка з арифметики?! Я ж тобі всі задачі правильно вирішував!
— Татку, так це ж по усній відповіді...

ЖИЛА, БУЛА КОРОВА...

Жила, була корова. Ялова, старенька. Так і жила б собі у свого господаря Терещенка, якби він не був головою колгоспу «Робітник», Нижньосірогозького району на Херсонщині.

Пішов т. Терещенко у колгоспний двір, взяв з собою налігача. І зовсім не помітив, що разом з налігачем захопив і свою стареньку корову. Клята неухажливість!

До дому вернувся з тим же налігачем. І знову ж таки не помітив, що за ним уже біжить трирічна колгоспна красуня - телиця. Клята неухажливість!

Цікаво, чи з належною уважністю поставиться прокурор до цієї клятої неухажливість?

О - Х М !

Газета «Радянське мистецтво» помістила фото—сцену з комедії Грибодова «Лихо з розуму». Редакція запевняє, що «Лихо з розуму» ставить Львівський театр опери та балету.

Так запевняє газета.

Та не так думають львів'яни, які знають, що такої опери нема і що «Горе з розуму» йде у Львівському театрі юного глядача ім. Горького.

Щоб сказали персонажі самого «Горя з розуму», якби їм на очі потрапив цей номер «Радянського мистецтва»?

Старий князь Тугоуховський, очевидно, важко зітхнув би:

— О-хм!

А Чацький — персонаж значно молодший і більш експансивний, — той, безперечно, вигукнув би:

— Я глупостей не чтець!

В знак любові

Все військо виструнчивши вряд,
Заморський генерал улаштував парад,
І до солдата підійшовши, став,
— Ти хто за фахом? — генерал спитав.

— Я? Ротник-тесляр! — солдат озвався.
І генерал ще дужче прив'язався:
— Скажи мені од серця лиш одне:
Чи справді щиро любиш ти мене?

— Люблю, — той каже, — аж душі не чую..
За вас, мій пане, я ж оце й воюю.
— Прекрасно! — мовив генерал, — так-так!..
А що зробив би ти для мене в знак
Безмежної шаноби та любові?..

Тесляр-солдат умиє нахмурих брови
І відповідь подав йому одну:
— Зроблю, мій пане, я для вас... труну!!!

Ілля ДОЛЯ.

ДЕСЬ У БІЗОНІІ

Мал. Бе-Ша

Заплановані порушення

Якщо не вдаватись до тонкощів, то між планером і товаришем Трофимовим є чимало спільного.

І той, і другий мають властивість літати: один — на крилах з фанери, другий — на крилах химерної фантазії.

Ще одна у них спільна властивість. Планер планує, планує, аж поки не сяде. Трофимов — теж планує, планує, аж поки...

Але не будемо за бігати вперед. Давайте подивимось, як же планує т. Трофимов. Планує він ось як:

«План місцевих доходів вокзалу Рівне на перший квартал 1948 року.

Штраф за зайву ручну кладь	— 3 тис. карб.
Штраф за порушення наказів Міністерства шляхів	— 8 тис. карб.
Штраф за засмічування привокзальної площі	— 7 тис. карб.
Разом штрафів	— 18 тис. карб.

Начальник: пасажирської служби ТРОФИМОВ».

А що буде з цим планом т. Трофимова, коли пасажир не захотять порушувати наказів, засмічувати вокзал, везти зайву «ручну кладь»?

Є над чим задуматись...

Повторюємо: планер — той планує, планує, аж поки не сяде.

Начальник: пасажирської служби — теж планує.

І теж сяде. Невідомо тільки, в яку ж калюжу.

— Ви добре виступаєте, але часто замість «ми соціал-демократи» за звичкою говорите «ми націонал-соціалісти». Будьте уважні й більш не помиляйтесь.

Таланти Й ПОКЛОННИКИ

Під час свого перебування в Англії Чарлі Чаплін одержав 73 тисячі листів. Знаменитий кінодіяч був немало здивований тим, що його англійських поклонників так глибоко хвилюють питання мистецтва. Ось кілька листів:

«Дорогий містер Чаплін!

Чи задумувались Ви коли-небудь над тим, щоб вкласти свій капітал у фісташки? Я знаю всі тонкощі цього бізнесу і, якщо Ви побажаєте стати фісташковим королем, — я весь до Ваших послуг».

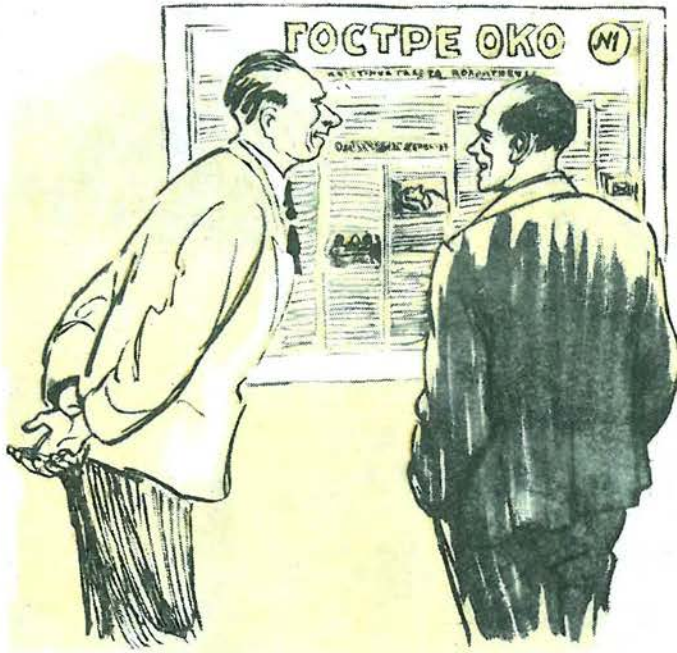
«Дорогий Чаплін!

Мій брат служить матросом і є єдиною людиною у світі, яка знає, де заховано золото капітана Кіда. Він має карти, креслення і все інше, за винятком шхуни. Заплатить за шхуну і половина золота — Ваша».

«Дорогий містер Чаплін!

Якщо б Ви побажали придбати в Лондоні або в Нью-Йорку готель для моєї Друзілли, — я впевнений, що в найближчому майбутньому імена Друзілли і Ваше будуть з'єднані навіки і прозвучать на весь світ, приймаючи до уваги грандіозні успіхи в готельному бізнесі, під керівництвом моєї Друзілли».

От вже воістину, — що кому, а курці просол!

— У вас регулярно стінна газета виходить?
— Регулярно — 1 травня і 7 листопада.

Мал. К. Агніта

ТРІО

Два англійці йшли по вулиці. Радіо передавало чиясь промову.
— Б'юсь об заклад, що це промова Черчилля! — сказав один.
— Ні, промова Бевіна! — відповів другий.
Побились об заклад. Доктор сказав:
— Ми передавали промову містера Маршалла...

БАЧИВ ЗАЙЦЯ...

Один грецький монархо-фашистський солдат мчав полем.
— Стій! Стій! — кричав йому офіцер. — Не тікай, стріляти буду!
Солдат зупинився.
— Як прізвище? Чому тікаєш? — запитав офіцер.
— Заець біжить за мною.
— Як? Ти злякався зайця? Негідник!
— Але я бачив того, що злякався зайця! — сказав солдат і почав тікати слідом за офіцером, що було духу.

НЕОБХІДНА ЛЮДИНА

У картярській кімнаті американського клубу один джентльмен говорить другому, показуючи на третього:
— Будьте обережні, це — шулер. Майстерно вміє оковпачувати.
— Та що ви кажете? Треба негайно запросити його на роботу в нашу газету.

Київ перцю

ДОРОГИЙ Т. ПЕРЕЦЬ!

Клуб, як відомо, вогнище культури. Але не в Драбовому. Наш районний клуб не вогнище, а справжній льодник: холодний, непривільний, із зідраною підлогою, незаскленними вікнами, забитими парадними дверима. Ніхто цей клуб не відвідує. На замку й райбібліотека, що міститься при клубі.

У цьому льоднику жарко лише двома людям: завідуючому клубом т. Вовку та заврайвідділу кінофікації т. Бережному. Першому — від марного писання оголошень: «Сьогодні в клубі відбудеться кіносеанс»... А другому — від тривовжливих телеграм з обласного управління: «Герміново телеграфте причини зриву кіносеансів райклубу бі».

Тільки районному відділу культурно-освітньої роботи від усього цього ні холодно, ні жарко.

В. ПИВОВАР.

с. Драбів,
Полтавської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи розплутати одну торговельну загадку. В Старо-Костянтиніві, Кам'янець-Подільської області, одержали для продажу партію гумових бот. Куди зникли ці боти, коли відомо, що їх не було в продажу, немає на базі, не видно і в крамницях? Відомо також, що директором миськотуру працює т. Ариков.

В. ЕСУП, Г. ФАН.

Від ПЕРЦЯ. Розплутати цю загадку, наприклад, може районний прокурор т. Шарапов. Йому відомо не тільки, куди

зникли боти, а як і кому розподілив їх Ариков. Як нам відомо, тов. Шарапов і сам одержав пару бот по записці Арикова.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Скаржимося тобі на дорогої перець. За пачечку звичайного перцю в крамниці Кобелецько-Полянського споживчого товариства деруть по 5 крб. Щоправда, це кожного дня. Бувають дні, що за ту ж пачечку правлять 1 крб. 20 коп., а іноді й дешевше — 1 крб. 05 коп. А яка тому перцеві справжня ціна, — ми так і не знаємо. І в суворій таємниці зберігають голова ССТ т. Тимчук і продавець крамниці Іван Ангела. Тепер одна надія тільки на тебе. Може, покуштувавши твого Перцю, наші кооператори розсекретять справжню ціну на перець.

АЙБЕН.

Голова завкому заводу «Інтернаціонал».

І. ШЕВЧЕНКО.

Інспектор по кадрах заводу «Інтернаціонал».

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Я придумав задачу, тільки не для школярів, а для деяких відповідальних товаришів із Житомира. Ось вона:

Житомирський лісозавод «Тара» має 8 робітників, а на ці 8 робітників припадає 11 (одинадцять) завів замзавів, головбухів, простобухів, помбухів і т. д., і т. д., і т. д. Зап'ятуємо: якою корисною роботою зайняті вицезгадані 11 осіб? Скільки серед них дармоїдів? Чому директор лісозаводу не шкодує радянських грошей?

М. ЛИТВИНЧУК.

м. Житомир.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Гр. Дема поскаржився редакції на погану якість зошитів, що їх випускає харківська артія «Коополіграф».

Як повідомив голова президії харківської Культпромислики т. Мілославський, за послаблення контролю над якістю продукції зав. відділу техконтролю артія «Коополіграф» Синицьку знято з роботи. Голові правління артія Кочержанському оголошено догану.

До Перця надійшов лист про грубе порушення принципів радянської торгівлі у крамниці с. Чижівка Звенигородського району на Київщині.

Начальник артія відділу Київської Облспоживислики тов. Лапоко повідомив редакцію, що при перевірці факти, зазначені в листі, підтвердилися.

Голові правління споживчого товариства Музиченку оголошено догану, а зав. крамниці Угод знято з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК, РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплата ціна 1 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 6 (137) (на українському мові).

Підписано до друку 13.III.1948 р.

Стат формат 72x100 см. 1 друк. арк.

БФ 00914

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Зам. 915.

Тираж 50.000 прим.

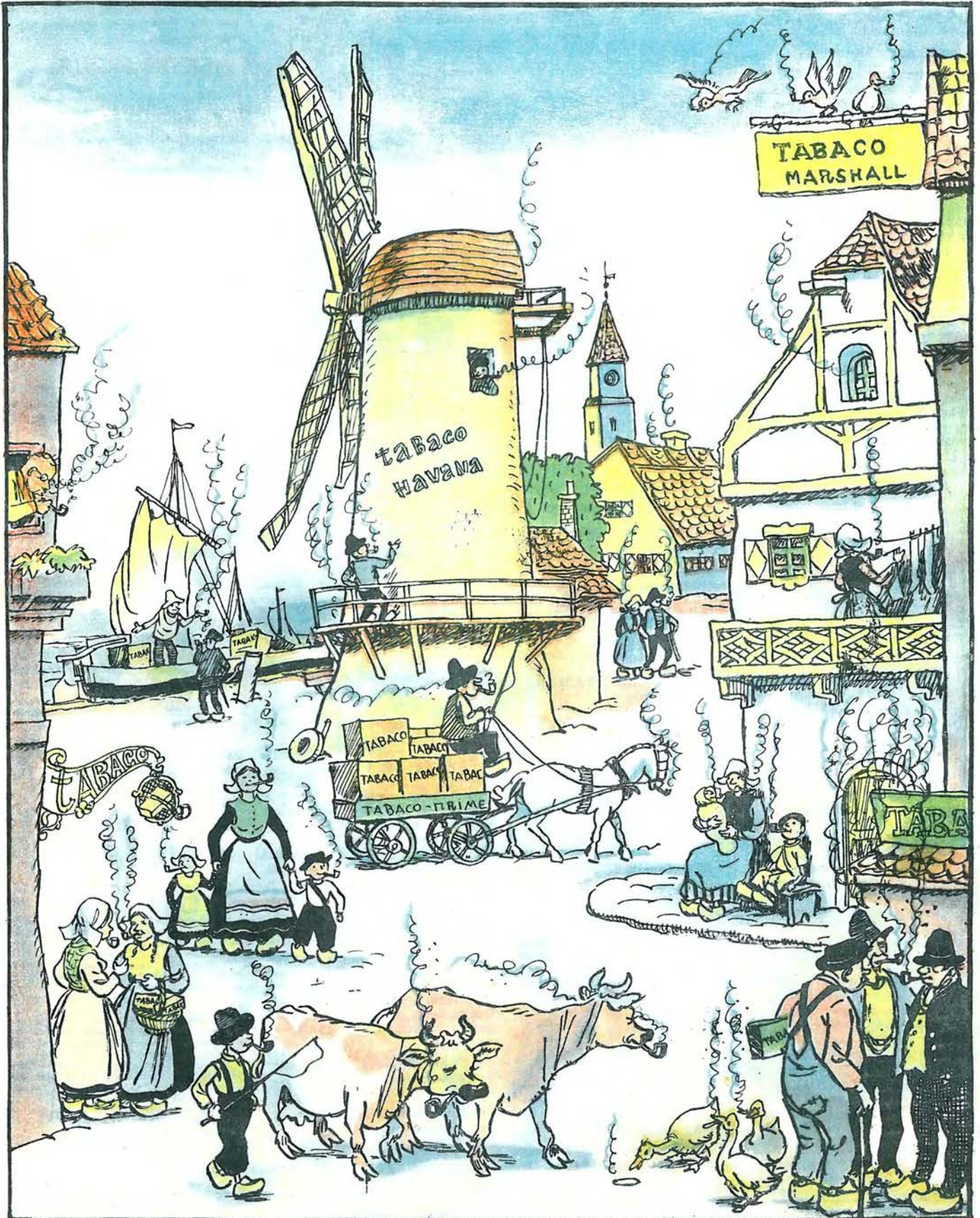
Отсканировал А. НАЗАРЕНКО, обработал А. ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

„ПЛАН МАРШАЛЛА“ В ДІЇ,
або...

Голландію, яка приєдналась до «плану Маршалла», американці буквально завалили тютюном і сигаретами. Бідні голландці! Пішов їх суверенітет з димом сигарет.

Мал. В. Гливенка

...ДІЛО ТАБАК.